

Barcelona 6 de març de 1925

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVIII Número 2400 · 15 cèntims — Atrassats 30

AL·LEGORIA

Març, marçot, si és que pots, emporta-t'ho tot!

SALON DORE de la GRANJA ROYAL Lloc predilecte del públic distingit

TE-CONCERT

de 5 a 8 i mitja tarda amb música de Tzigans

Vetllades musicals

de 10 a 12 nit amb extraordinaris concerts per l'eximi Quintet TOLDRA

Elegants sortides de Teatre

de 12 a 2 i mitja de la matinada
amenitzades per l'Orquestrina ROYAL

: El més selecte en el Ram de Pastisseria :
Les últimes creacions en Nates, Cremes i Chanilly

El Gato Negro

Bar - Charcuterie

Rambla del Mig, 36-38 - Tel. 229 A

SERVEI DE PRIMER ORDRE

Única Casa amb servei de CAFE-EXPRES per a tot el públic

PREUS MODERATS

PATI BLAU

PELAI, 1

SALÓ EL MÉS NOU
EL MÉS HIGIENIC
ÚNIC A BARCELONA

Elegant sessió vermut tots els dies festius de 12 a 2, amenitzat amb un interessant concert.

Tothom pregona que el succulent cafè d'aquesta casa, és el millor de Barcelona.

CURACION RADICAL DE LA AVARIOSIS

(SÍFILIS)

Tratamiento fácil y discreto con los comprimidos de GIBERT

Los comprimidos de GIBERT no producen irritación intestinal y contienen además una notable proporción de arsénico en estado orgánico en que se conoce su bienhechora influencia en la evolución de la enfermedad.

La impregnación del organismo, a dosis pequeñas administradas cotidianamente, termina por crear en el organismo un medio en que los espiroquetos (microbio de la sífilis) se debilitan y mueren. La salud no está en nada comprometido y no ocurre la intolerancia que algunas veces se manifiesta después de la inyección a dosis máxima.

Hay enfermos que no pueden someterse al tratamiento costoso de la inyección, y a otros les repugna entrar en las clínicas

donde todo el mundo sabe tratan las enfermedades sífilíticas. El tratamiento por los Comprimidos de GIBERT es sumamente fácil y discreto; la caja puede llevarse en el bolsillo del chaleco, y todo el mundo puede curarse sin ser notada su enfermedad.

Sustituye con ventaja al 606 · Numerosos certificados médicos - Preparado por J. Gibert, Farmacéutico especialista de 1.º de la Universidad de París · La caja de 50 comprimidos, Ptas. 7'50

FARMACIA SARRIAS, Plaza Santa Ana, 9
FARMACIA TARRÉS, calle Carmen, n. 34

BICICLETES

Motos

Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Teléfon 1445 A - BARCELONA

Soler i Torra Germans

BANQUERS

Rambla d'Estudis n.º 13 i Bonsuccès, n.º 1

Compra i venda de valors - Ordres de Borsa
Canvi de monedes

Girs sobre l'estranger - Comptes corrents

Admetem dipòsits de valors en custòdia
Facilem OR per a pagaments a DUANES

NOTA IMPORTANT: Revisem curosament les amortitzacions

Fabricació i reparació de tota classe de Bicicletes

Última creació de la Bicicleta

Magdalena i Teixidor

Comerç, núm. 1
(Davant Palau Belles Arts)

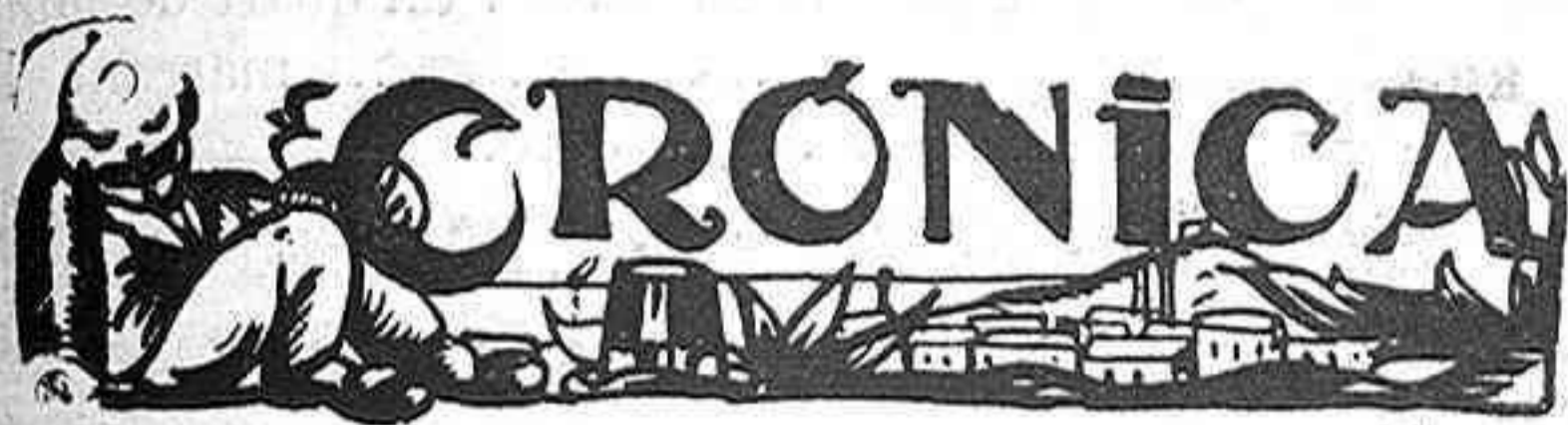
SUCURSAL: Carrer Calàbria
(Xamfrà Creu Coberta)

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Els tècnics

Quan la guerra, teníem fe en la victòria dels nostres, que eren la França i el seus aliats, perquè els tècnics havien profetitzat la seva desfeta, demostrada, cada any, cada mes i cada dia $A + B + C = D$. Aquell inefable "Armando Guerra", esprenia la lògica bèl·lica, i, dialècticament, tècnicament, anava guanyant totes les batalles. El seu principi bàsic, era la impossibilitat de victòria per a la França. I la França va triomfar.

Ara, no tenim tècnics de guerra, però els tenim de futbol. Ara no hi han batalles, però es fan partits. Ara no es mobilitzen exèrcits, però s'al·linien equips. Ara no es parla de la victòria, però s'escriu sobre el campionat. Breu: essent la passió esportiva, els tècnics són esportius. L'"Armando Guerra", hauria d'haver ingressat, feta la pau, en el sindicat de periodistes deportius.

El tècnic, fatalment, ademés de tècnica fa profecies. Es veu que la tècnica es porta l'auguri. I siguin tècnics de guerra o tècnics d'esports, profetitzin victòries bèl·liques, o triomfs de campionats, l'equivocació sempre és inevitable. Ara els tècnics futbolístics havien fet la creu, a la faisó de malefici al "Club Barcelona": "Tu no triomfaràs perquè estàs ple d'impotència. Tu tens unes defenses inexistent, uns devaners fluixos i uns centres impotents. Tu estàs destinat a veure el campionat, com la terra promesa no aconseguida. Tu no veuràs passar l'Ebre a la teva glòria. Estàs condemnat a localisme".

I arriba el primer partit de campionat, i el "Barcelona" triomfa. Atzar? Sort? Deixadesa o feblesa de l'adversari? No, no. Els tècnics li reconeixen un joc d'intelligent combinació. Triomfa amb fàcil victòria. Guanya per 7 a 3. Els tècnics veuen desfeta la seva teoria en el primer partit de campionat, i reben set desmentiments amb els set goals.

—I en el segon partit?—pregunten.

—També guanyarà el "Barcelona" a l'"Aragó".

—I en el tercer?

—També és segur que triomfarà sobre el "València".

—I en el quart?

—Es la incògnita.

—Però, pot guanyar?

—Sí, pot guanyar.

—Aleshores...

Nosaltres tenim fe amb els destins del "Barcelona" i desitgem la seva victòria, per a que, una vegada més, s'hagin errat els tècnics, i, una vegada més, com a la guerra, pugui més el sentiment que la suficiència, i l'entusiasta ingenu, sobre el tècnic, per a que els "Armando Guerra" del futbol, es decideixin a tenir una mica de circunspecció, perquè el tècnic, tant en guerra com en pau, sempre ha perdut des de la batalla del Marne.

PARADOX

LA VANITAT DE TREBALLAR

Hi han homes que tenen la vanitat, molt respectable, de treballar més que els altres. Així aconseguen diverses coses: que la gent els admiri, els hi tingui llàstima i els perdoni alguna petita informalitat.

Un d'aquests homes és, ja ho veurem qui és. Treballa tant, que li han hagut de fer una ploma estilogràfica més grossa que cap, tan grossa que, com si es tractés d'una maleta, li ha de portar un camàlic. Aquest personatge escriu comèdies, cuplets, fa de còmic, fa pel·lícules,...

Ell explica a tothom que se'l vol escoltar, que és un home infadigable, que treballa tant, que tothom que passi per davant de casa seva veurà el llum encès tota la nit i el fum del cigar com surt al defora per les escletxes del balcó.

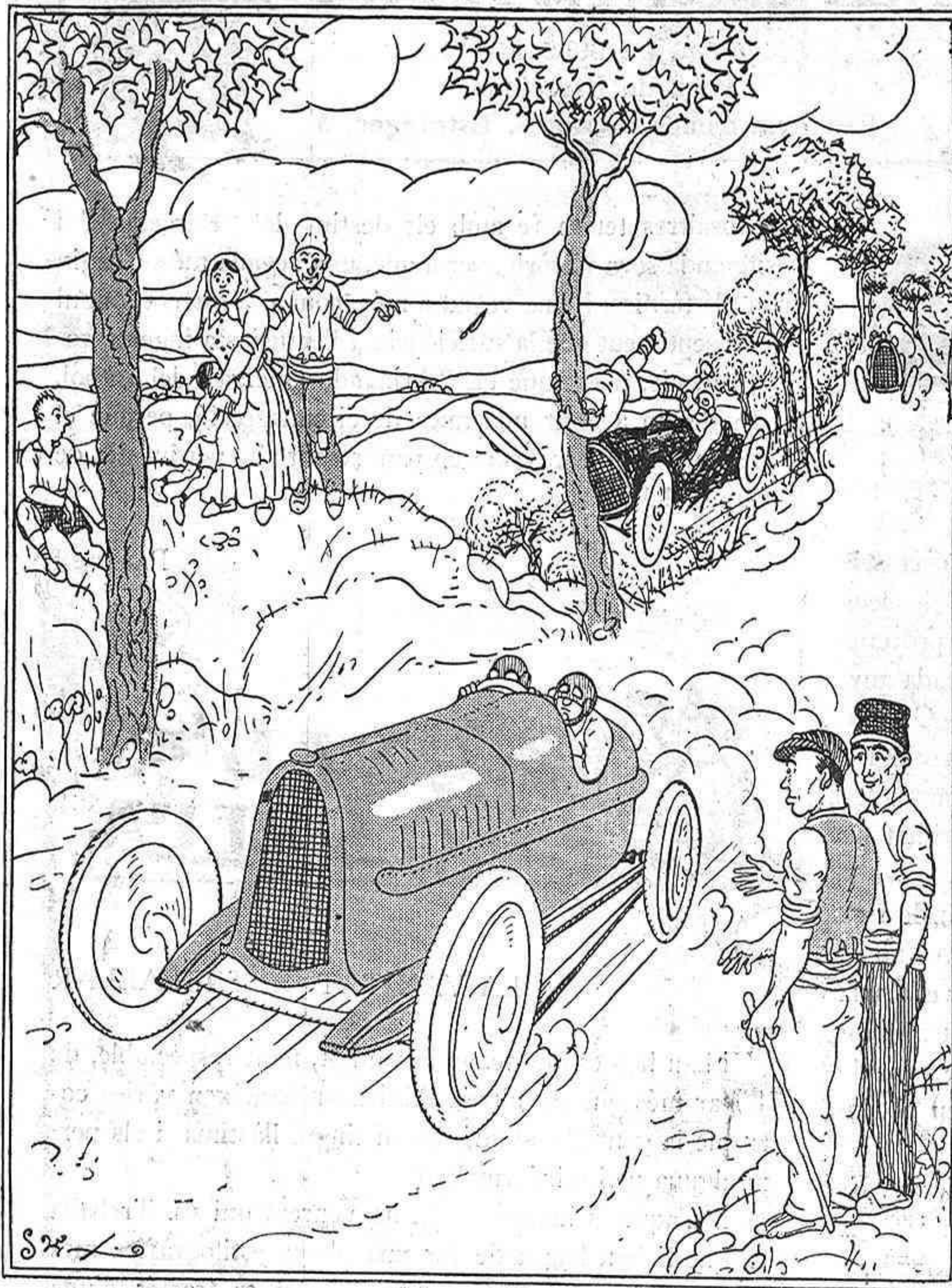
Però nosaltres avui anem a fer una mala passada an aquest amic nostre, li anem a descobrir el *truco* del llum encès i del cigar. Apropint-se bé, que els ho direm en veu baixa, a cau d'orella... El nostre amic, deixa el llum encès per a que la gent que passi pel carrer digui:

—Mireu! Encara treballa!

Però no treballa: dorm. Deixa el llum encès, una teia famejanta que ha d'imitar el fum del cigar, i el balcó entreobert. La gent que passa a les dues, a les tres, a les sis de la matinada, pensa:

—Encara treballa!

Però no treballa: dorm. Dorm com tothom: amb més o menys tranquil·litat. I en quan a lo del fum, un dia la teia era massa grossa, i els veïns van cridar als bombers pensant-se que hi havia foc!

A LES CARRERES

— El que arriba primer li donen una copa d'honor.
— No n'he begut mal d'aquest vi!

Proses epigramàtiques

DEL VENT QUARESMAL

Hi ha un bufarut que fa tentines per la carretera i aixeca polsagueres en remolí. Es un bufarut que va d'esma, taujanament. Diríeu que és un embriac de Carnaval que posa cendra al front dels transeunts i trontollant camina enllà de la Quaresma. Estira les branques dels ametllers i els llença les flors creient que tira confetti.

DE LES VIOLES

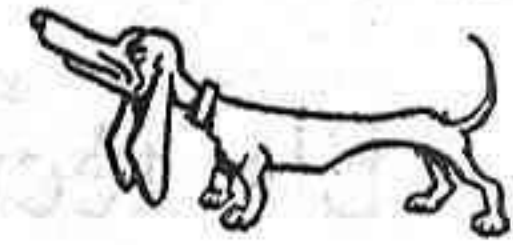
De tan fred el món és neulat i el cel d'un gris de plom que va tornant-se maragda. El blau morat de les nits clares d'hivern cau invissiblement com una pluja i esdevé un escampall de violes com si una pluja d'estels atravesant la blavor infinita es vestissin de blau per a baixar arrupides arran de terra.

Amb un petit estel blau a la boca apar que la paraula tingui més perfum.

DEL MARÇ MARÇOT

El març marçot és una esgarrifança. Un vent fred; una rajada de sol que crema; un núvol fosc, un tron i una ruixada. El ponent encès i melancòlic. Cap a llevant el primer estel entre núvols i un quart de lluna creixent marcant la proximitat de Sant Josep.

SALPER

: GLOSSARI :

NO SABEM AGRAIR UN ELOGI

Nosaltres patim d'un gran mal: no sabem agrair un elogi, no sabem comprendre'l moltes vegades, sinó se'n fa en una forma molt clara. Això deu obeir a la manca de costum, a que no se'ns elogia quan ho mereixem.

La gent creu que l'elogi és immoral, que ens perjudica greument.

A l'estrenar un trajo—si és que avui existeix un felix mortal que estreni trajo—la gent s'absté de dir-nos que "ens cau que ni pintat", que "fem molt goig", etcètera, etcètera, per por de que agafem pretensions, i ens entri la mania de fer de corridos. A l'estrenar una comèdia, encara que la gent plori com si se'ls hagués mort un parent estimat—que no són tots els parents—o rigui com si hagués tret la rifa, mai ens diran que la comèdia està bé. Sabeu per què? Perquè pensen: "Encara que ens hagi agradat, no li podem dir, perquè es tornaria orgullós!"

Ve't aquí perquè la gent no prodiga l'elogi. Ve't aquí perquè enyorem l'elogi. Ve't aquí perquè quan ens en dediquen un, no ens en adonem.

Per a fer comprendre al qui llegeixi la nostra asseveració, referirem aquí una petita anècdota expressiva i exemplar. Una petita anècdota sempre va bé, encara que no sigui més que per a omplir paper i lograr que l'editor no s'enfadi, que és un home que es sol enfadar amb una freqüència massa freqüent.

Ve't aquí l'anècdota, que ens conta un amic, perquè nosaltres ja no tenim anècdota, ja hem fet a tots:

—Vàrem anar a un poble amb unes noies... No, a res, a una excursió, a divertir-nos lluny de la ciutat uns dies... Com, amb no massa perspicàcia, s'endevinava que les noies aquelles, encara que no en fossin, feien de dones dolentes—perquè lo trist és que no en són mai: en fan sempre—els pagesos—aquesta mala imitació de l'home, aquest animal que si parla és per casualitat o perquè Déu és un bromista—sopant una nit amb nosaltres intentaren embriagar-nos.

Que per què, pregunta? Sí, home! Per aprofitar-se de la venalitat d'elles, de les dones que ens acompanyaven! Per a prendren-se-les!

ECONOMIA

El senyor Esteban s'estalvia el palco del Liceu i sent l'òpera.

I aquí l'amic, enfurismat encara pel record, deixà anar una magnífica i variada restallera de renecs. Però, nosaltres l'hem aturat:

—I això els va molestar?

—Sí!

—Però, home, si n'havien d'estar contents!

—...!

—Sí, senyor! Si alló sigué el millor elogi de les senyores que portaven! Els volien eliminar a vostès perquè els hi agradaven elles, perquè les trobaven boniques! Vostès els hi havien de donar les gràcies! Però, vostès no ho van entendre!...

XARAU

La vella dels gats

Hi ha una vella al carrer de Carretes que si creguéssim en bruixes diríem que ho és. Es vella, vella, de cara escardalena, desdentegada i amb quatre pèls a la barba recargolats i grisos com brins d'herba seca. Va vestida de negre i porta unes tirallongues de pells estranyes al coll que li devallen fins a la corvada cintura.

No sabem de què viu aquesta vella, però, segurament, d'una rendeta guanyada amb les seves suors o potser amb les seves juvenils trapaceries amoroses. Això no ho sabem

LA XIMPLERIA DE MODA

—Estic decidida a casar-me amb el metge
per a sentir bé la radio.

—Per...?

—Sí, home, a un galeno no li pot mancar
mai galena.

pas. Però creuríem que no li costen gaire els seus escadussers interessos perquè els malversa d'una manera ben original. Es passa el dia comprant menjar pels gats de la barriada, i com si els tingués aconduïts, com un metge amb els seus malalts, cada dia els passa la seva visita. Entra per les escaletes, i, fent un psi!, psi!, psi!, psi! interminable, els va cridant fins que baixa el client a rebre la racció quotidiana de la vella protectora. Hi fa escenes verament interessants. A voltes els amoixa i els parla de com els va la vida, com estan de salut, i si en troba algun de ronyós i neulat, l'acarícia amb doble simpatia i potser doble racció i mira de convènce'l de que l'estima i procura per ell.

Ens ha estranyat moltes vegades aquesta pietat profunda per la raça felina i ens ha estranyat encara més la mania que té de canviar-los de casa. Si comprèn que un gat no viu bé a casa vostra, no necessita per res el vostre consentiment. Li fa quatre moixaines i se l'emporta. Arriba a qualsevol altra casa i encara que hi trobi un home de quaranta per amunt, li diu seriosament: "Nen, et porto un gat; mira'l, mira'l que és maco; cuida'l bé, sents!", i ella no es descuida pas de passar-li una racció cada dia.

Veritat que això és de bruixa? Per què aquesta pietat estúpida pels gats quan hi ha tants sers humans que viuen en la més gran misèria? Si aquesta vella rampelluda té una rendeta que li permet gastar-se sis o vuit rals pels gats, per què no els dona diàriament a sis o vuit pobres?

Però, no, ens hem enterat que aquesta vella ximple—perquè això és de ximple—apenes si menja. Fa la viu-viu arrossegant les cames que ja li fan figa, està demacrada per un estalvi absurd només amb la mania dels gats.

Si l'engegueu a la bona de Déu quan us porta un gat a casa, s'enfada i us diu dolent, mal cor i altres dicteris.

Tot el barri la coneix per "la vella dels gats". Nosaltres ens la mirem des de la taverna "La parra" fent el nostre consuetudinari gotet de vi excellent com poc n'hi ha a Barcelona—i això sigui dit de pas—i ens fa una gràcia bardsosa. Hem sentit els contes de bruixes quan érem petits i en els contes de bruixes quasi sempre hi va el gat i l'escombra. Nosaltres—com potser tothom—de petits ens forjàrem la imatge de la bruixa a la nostra manera. Aquella imatge ara l'hem retrobat de carn i ossos, feta realitat.

La nostra bruixa d'infants és "la vella dels gats" que veiem cada dia.

JOAN D'ALIÓ

La cadena del mal

Avui un taverner,
de llàgrimes els ulls porta amarats
perquè ha perdut la filla,
l'ésser més bell de tots els éssers nats.

I tem que aquesta mort
és culpa d'aliments mixtificats,
mentre fabrica vi
que el polvo, amb el que el fa, hi cau a grapats.

Seguint aquest camí
es veu bé la cadena de maldats
que a impuls de l'ambició
els cors nets també hi estan lligats.

VÍCTOR G. NIGÓ

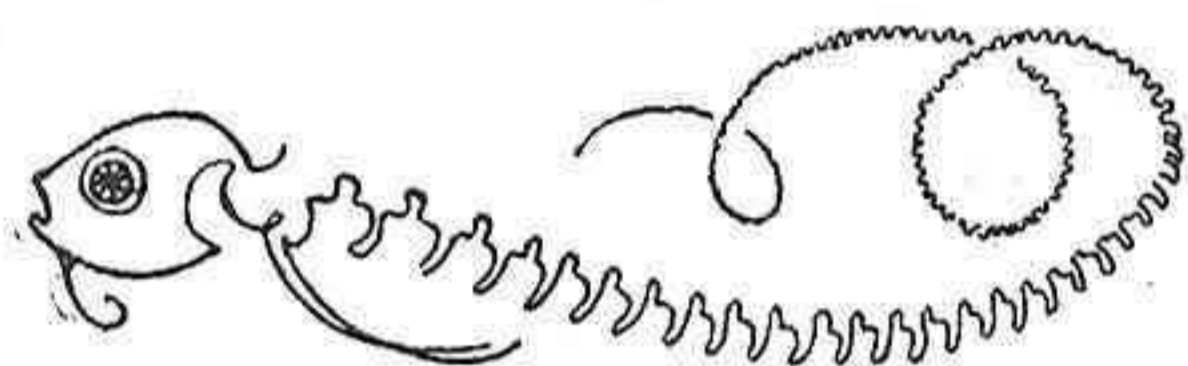

En aquesta secció parlarem amb tota atenció dels llibres que ens enviïn

Manual Pràctic d'organització comptable, per Josep Gardó.—
"Editorial Cultura". Barcelona.

D'una manera clara i senzilla, separada en absolut de fórmules abstractes, apoiant els raonaments en casos pràctics, estudia aquest llibre la utilitat de la comptabilitat, els fonaments de la partida doble i les normes que deu seguir tota organització comptable, analitza la divisió dels comptes i agrupacions que en els llibres poden donar-se a les operacions comercials, la presentació i confecció dels balanços, manera en que és més fàcil la seva obtenció periòdica, l'obriment i tancament dels comptes, funció estadística i la rectificació d'errors, descriu com té d'ésser l'organització administrativa de les empreses i divisió per seccions, donant compte de la importància i valor de cadascuna d'elles, tracta de l'organització de la secció de comptabilitat, els llibres, fitxes, mobiliari, mecanismes, estats extra-comptables, etc., detalla com es procedeix a l'obriment dels llibres de comptabilitat i com pot canviar-se sa organització, donant finalment una exposició dels sistemes Diaris Múltiples i Diari Major estudiats amb relació al vigent Codi del Comerç i els requisits que deu complimentar la comptabilitat amb relació a la Llei d'Utilitats.

ALFA

Arengues de Quaresma

II

AVARÍCIA

Permeteu-me, oh, caríssimes ovelles,
que us torni a molestà avui les orelles
per dedicà una plàcida carícia
als mortals que pateixen d'avarícia.
Aquells que el brill de l'or
els endureix el cor
quan passen per davant d'alguna Banca
la seva expressió, franca,
no ment,
senten dintre de l'ànima el turment
de l'ambició fatal
i la seva ment pensa en un dogal
immens per escanyà a la humanitat
i tindre fermament seguretat
de què és seu, sens rezels, tot l'or que llú
i de que no pot prendre'ls-hi ningú!
Oh, mes oients, pregueu que a ests pecador
els hi caiguin les dents amb molts dolors
i per a menjar passin força apuros...
rossegant sols monedes de cinc duros!

L'APARICIÓ DE LA QUARESMA

Però que no apareix tot l'any!

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

EL METGE DE LA TRONÈSSIMA POTÈNCIA

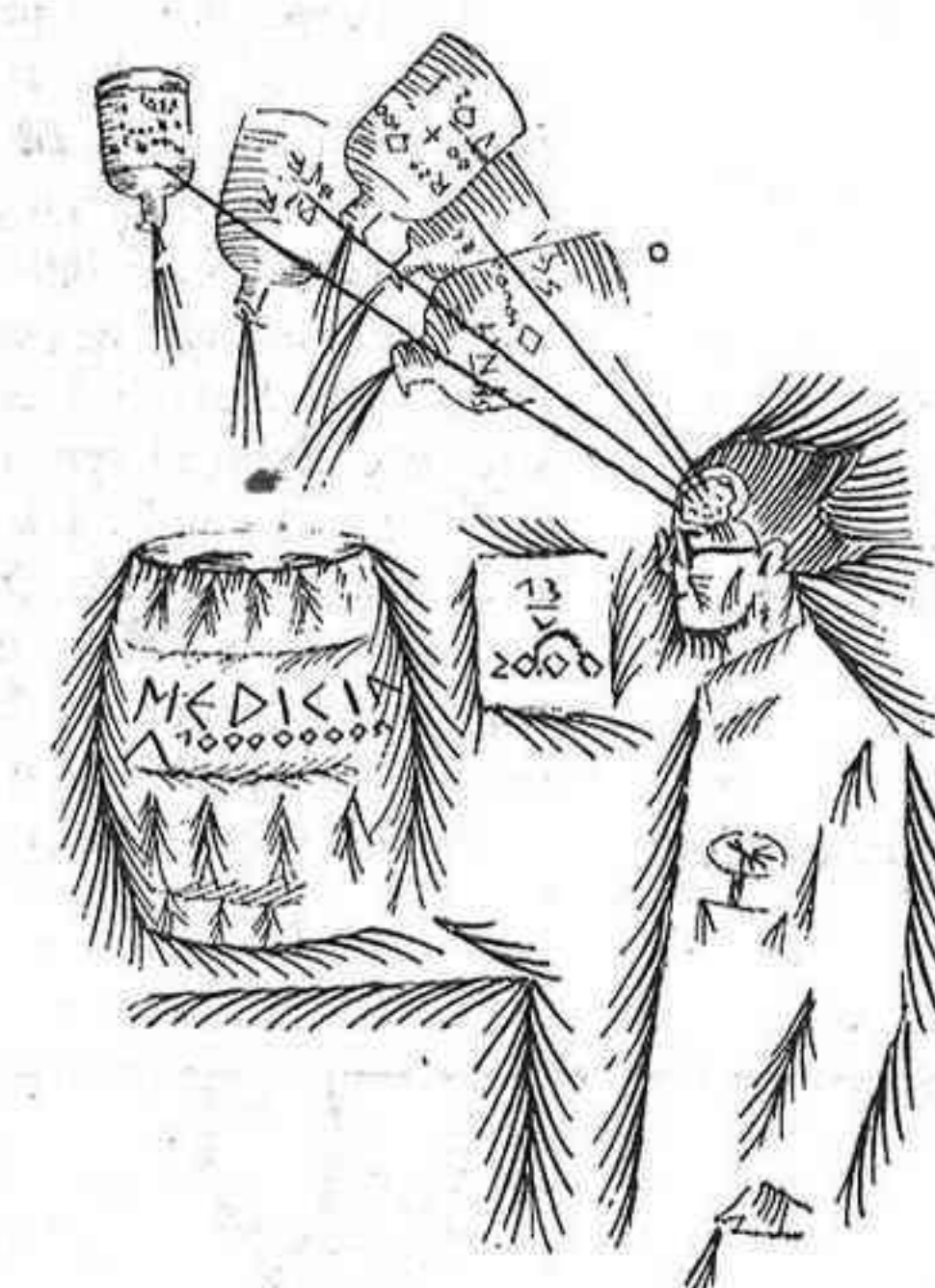
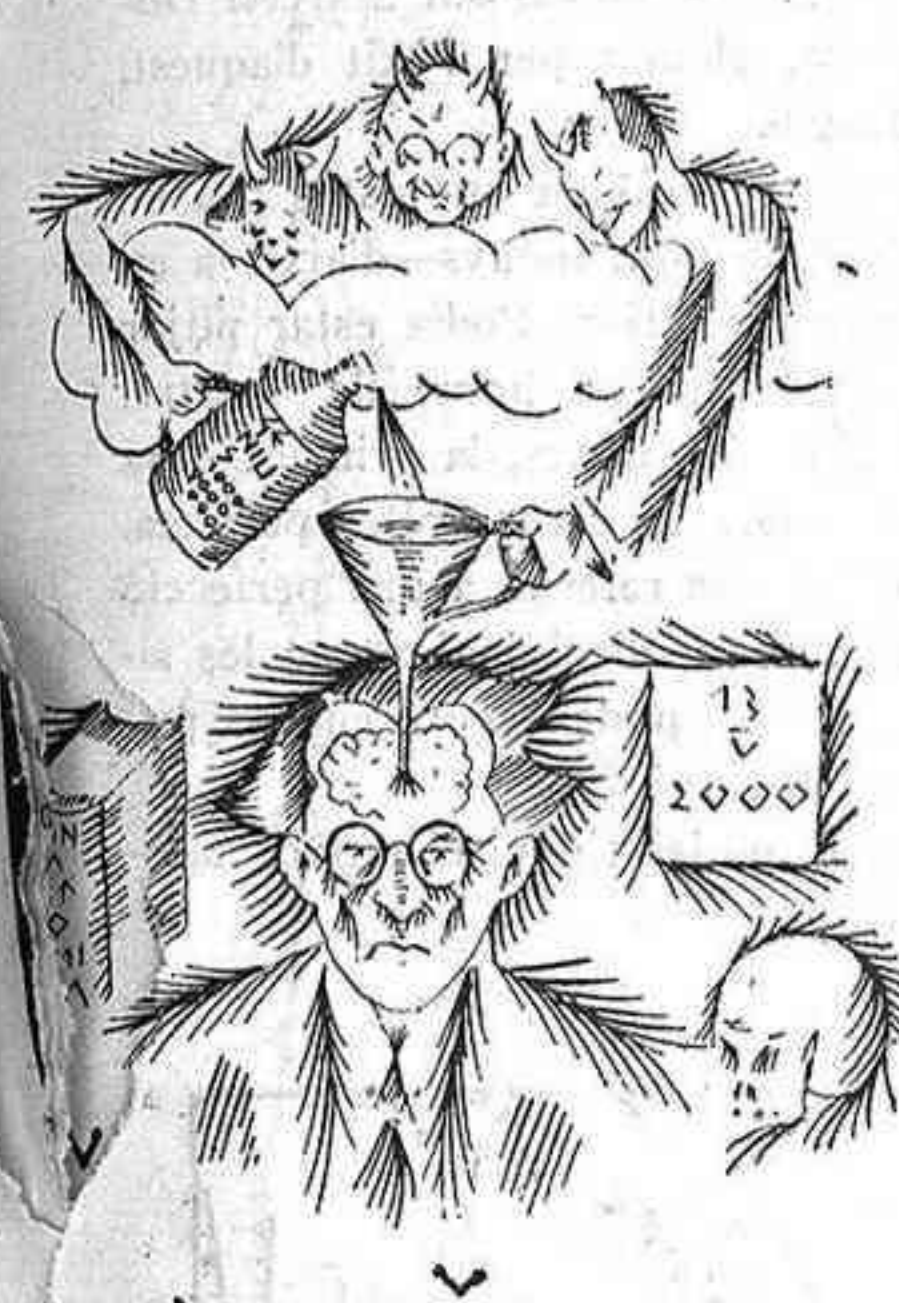
Satanàs i els seus criats s'avorrien, malgrat viure en l'infern,

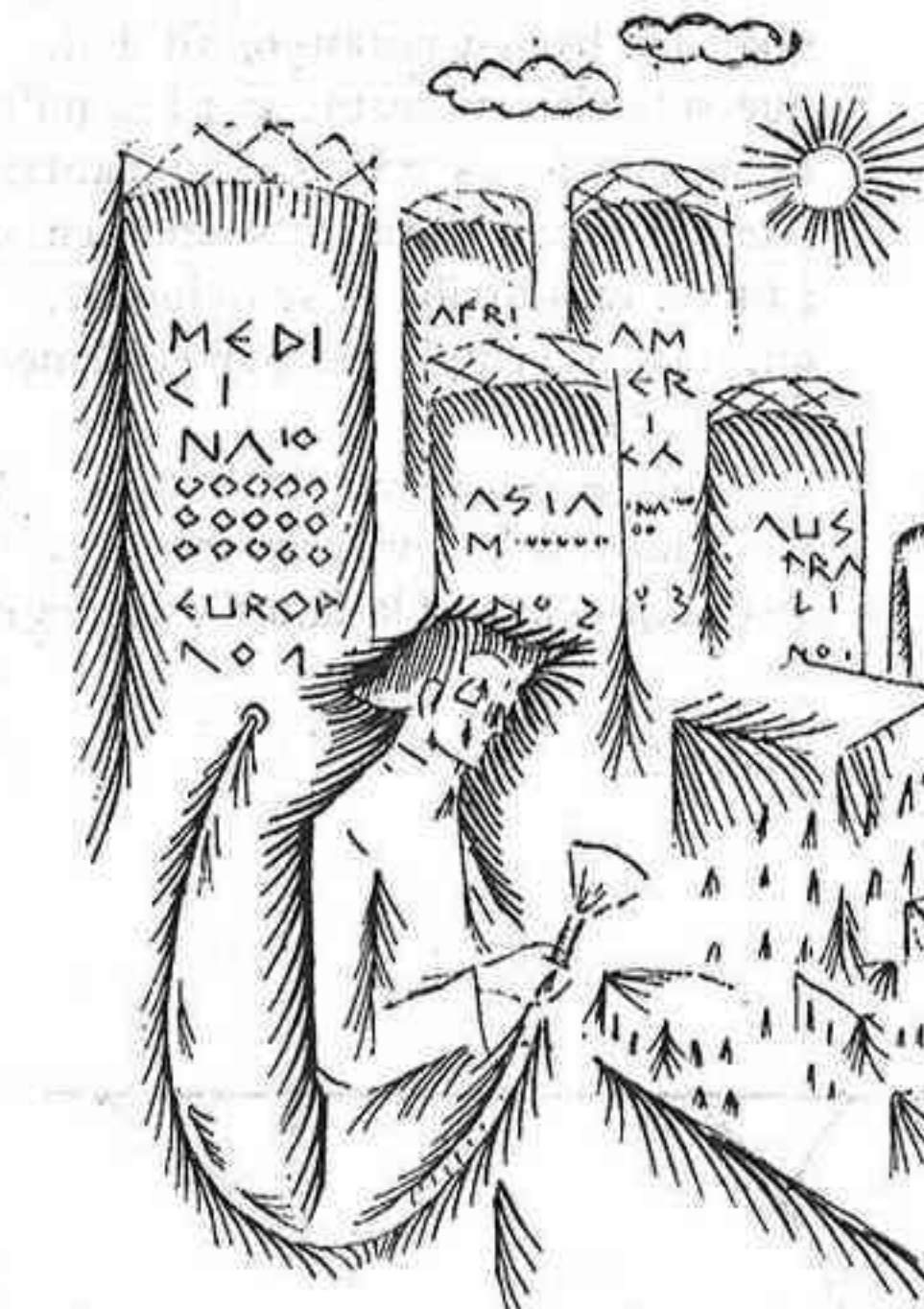
però de sobte se li acudí una idea. Mirà a baix a la terra.

A la terra hi ha el Doctor Zyx, i ell a qui mira Satanàs, immediatament ordena el diable que en el cervell del Doctor hi neixi un xic de l'aigua del geni.

Naturalment, el Doctor es torna genial i descobreix una medicina contra totes les malalties.

Dita medicina es fabrica a tot el món.

La cura i els malalts.

Després de la cura.

Un hospital abans del descobriment de la medicina universal.

El mateix hospital al cap d'un mes.

La revolta de tots els metges, infermiers, infermeres, fabricants de medicina etc., contra el Doctor Zyx, perquè per culpa del curatodo s'han quedat sense feina.

En vista d'això, el Doctor Zyx s'ha tingut de suïcidar amb dinamita.

Oh, tu, Déu inclement,
 pensa que aquell que cobra el deu per cent
 no té l'ànima noble,
 i aquell que cobra el doble
 pensa que ha de sè un monstre que delira,
 i ambdós... dignes de dur-los a una fira!

La flor de la immundícia
 es troba entre els que pequen d'avarícia;
 quan els trobeu mirau-los fit a fit
 que sols els seu vestir, xax i esquifit,
 us mostrarà sos tràfics repugnants;
 que pel posat moral tots semblen sants;
 i fins a més arriba el seu cinisme,
 que van al Temple per pur egoisme
 i no per devoció
 que sols el fan servir per escaló
 per a mostrà la seva cara santa
 quan dins llur cor la fam d'escanyà espanta!

Alanta!

IVAN TOCC

NOVEDADES

Vidas rectas és el primer drama que escriu En Marcellí Domingo. Aviat no ho serà, perquè, alentat per l'èxit d'aquest, ja n'escriu un altre: **El pan nuestro**.

Confessem sincerament que no esperàvem que estés tan bé Vidas rectas. No és que estigui bé, ni molt menys—d'això ja en parlarem tot seguit—però podia estar pitjor. Podia estar pitjor perquè en Marcellí Domingo no hi ha un home de teatre. Creiem que no hi serà mai. Aquesta és, doncs, la primera obra que dóna al públic. Una primera obra és rares voltes perfecta. Però, malgrat la seva no perfecció—ens referim a una perfecció de teatre, és a dir: de truco, d'habilitat, d'originalitat en les situacions, d'estructura, etcètera, etc.—es poden veure en una primera obra condicions d'home de teatre.

Aquestes condicions no creiem que les tingui el senyor M...

ELS QUE OPINEN

—Però és la casa o la cosa?
 —La casa, però no és gran cosa!

sentim no recordar. El sàinet té totes les condicions que requereix el gènere: gràcia, finesa, observació. Si aquesta és la primera obra que dona al teatre el senyor Valverde, es pot ben dir que comença amb bon peu.

La interpretació que els actors del "Nuevo" donaren a l'obra, molt discreta.

BOB

Cant a la sort

La sort no és enlloc i és en tot,
té fulgurant i resplendent el rostre,
a voltes passa ben a vora nostre
sense dir ni un mot
i ens sentim el delit
i ens hi girem de cara i ja ha fugit.

Oh, sort! dominadora d'horitzons llunyans,
embolcallada d'ignorats esculls.
A voltes creiem senya'ns
i ens treiem els ulls.

I és perquè la sort avara
és bellugada pel destí
i tantost ens ve de cara
com ja trenca de camí.

A voltes es fa donzella.

BEN DIT I MAL COMPRES

—Apa, senyor Rector, que ara se'li presenta un bon agost.
—Un bon març voldràs dir!

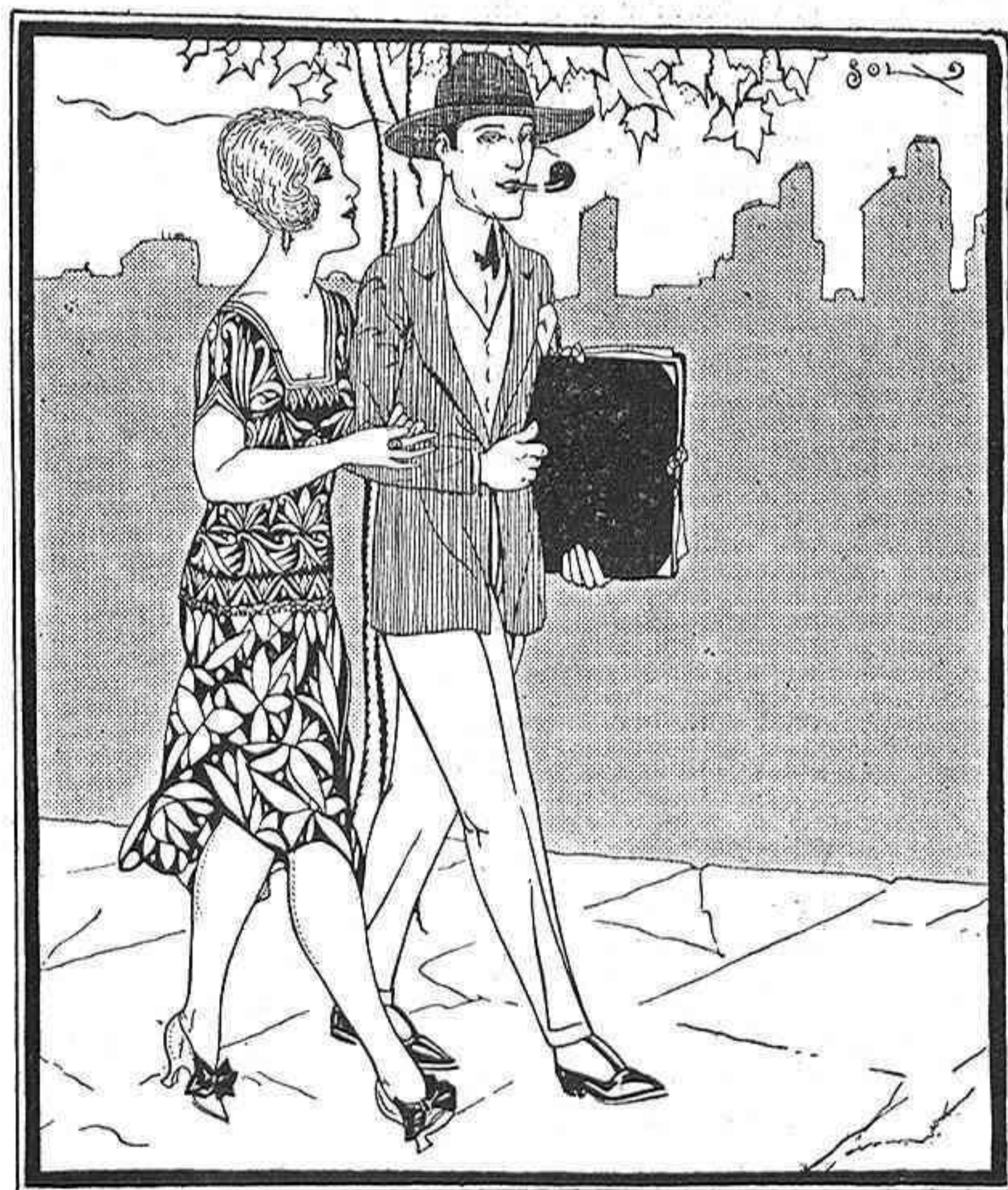
celí Domingo. Es clar que ha triat el gènere que millor podia sentir un home polític com ell, i ha escrit una obra de batalla. Però després de *Els teixidors de Silèsia*, de Hauptmann, *La vaga*, de Glardstone; *Els mals pastors*, de Mirbeau, i *La tierra*, de l'espanyol López Pinillos—un veritable temperament dramàtic com avui no n'hi ha cap—no és massa fàcil, senyor Marcelí Domingo, escriure una obra de batalla, de combat. Les obres que acabem de citar, molt dispars entre si, pertanyen totes an aquest gènere a que sembla voler dedicar-se el senyor Marcelí Domingo. Però en totes elles hi ha una bellesa de concepte, una passió, un valor d'humanitat que manca a *Vidas rectas* del senyor Marcelí Domingo.

El drama de *Vidas rectas*, és pobre, tan pobre que gairebé no existeix. Per això trontolla, per això no aguanta els tres actes. Es, además, vulgar, però d'una vulgaritat aclaparadora. Els personatges parlen amb un emfàtic to de *meeting*—molt comprensible en un orador com el senyor Domingo—veritablement desagradable en el teatre. Quàn vol deixar aquest to—segon i tercer actes—la comèdia s'esllangueix, s'arrossega, perd interès, l'interès artificios i declamatori del primer acte.

En la interpretació cal mencionar a la senyoreta Moreno i al senyor Somera.

NUEVO

Al niño mudo és un sàinet de costums andaluses que firma en Salvador Valverde, junt amb dos altres senyors quals noms

EL POBRE ARTISTA

—Què? Li han agradat els dibuixos a l'editor?
—An ell, sí. Ara lo difícil és que li agradin al censor.

A LA DISPESA

--Què no ens dones peix avui, nola?
 --Precisament, aquí està el sacrifici: Avui que vostè esperava llagosta, s'haurà d'accontentar amb butifarra amb mongetes.

que ens enamora amb delit
 i quan creiem gosar d'ella
 ens planta una espina al pit.

A voltes és la fortuna,
 que riu amb rialla d'or
 i se'ns acluca tot d'una
 i ens deixa malmés el cor.

La sort és la dansarina
 de joies enlluernants,
 amb un pas de dansa fina
 ens acarona amb les mans
 i de sobte s'encamina
 vers uns braços més galans.

Papallona volandera,
 borinot que apaga el llum,
 vent que brunz per la singlera,
 gel i flama, cendra i fum.

Llum divina de l'albada,
 boira espesa del matí,
 bassal d'aigua corgelada,
 goteta de serení.

Flam de porpra de la posta,
 per tot arreu riu la sort,
 creiem tenir-la a l'ambosta
 i l'engany ens punx el cor.

Papallona volandera,
 borinot que apaga el llum;

si et cerquem per la drecera
 ets a la vora del flum.

No ets enlloc i ets en tot
 i dus resplendent el rostre,
 a voltes passes ben a vora nostre
 sense dir ni un mot
 i en sentim el delit
 i ens hi girem de cara i ja has fugit.

SALVADOR PERARNAU

ELS AQUARELLISTES I ELS QUE NO HO SÓN

Si no fossin tants els artistes que componen l'"Agrupació d'Aquarellistes de Catalunya", els hi faria una abraçada, amb motiu de celebrar al "Saló Parés" l'onzena exposició anyal de les seves obres.

Renoir, i quin bé de Déu d'aquarelles s'hi poden veure! I que n'hi ha per a tots els gustos; de fortes i de suaus, de petites i de grans; figura, marina, paisatge, interiors, flors, natura morta... demaneu. En Baixeras hi ha portat una de les seves *Hores tranquil·les*; en Camins una suau *Melangia*; en Cardunets un esclat de *Jovenesa*; en Civil boniques flors del seu jardí; en Galofre Oller una formosa marina; en Gili Roig un caprici *Entre dos focs*; en Sabaté un

Correr de Mura, de debò; en Domènec Soler dos bells paisatges; en Tamburini una Ofèlia molt fineta; en Torràs Farrell uns retrats fets amb molta grapa i en Pastor unes peònies senzillament esplèndides.

Els quins creuen que l'aquarella resulta sempre aigualida, poden donar un tomb pel "Saló Parés" i es quedaran amb un pam de boca oberta enfront d'aquella vuitanena de pintures fresques, interessants i atractives.

Al costat dels artistes anomenats, exposen boniques pintures també els artistes següents: Marcel·lí Coll, Jaume Corominas, Miquel Farré, Joan Fort, Antoni Banús, Pere Gorro, Agustí Llàcer, Josep Riera, Roig Enseñat, (Eduard i Lluís) i Vila Cinca; demés es destaca un quartet aquarellístic que mereix punt i a part, començant per la senyora Gómez de Bosch, la qual exposa uns bodegons de lo més valent que havem vist; el jove Galofre Surís, que tira per retratista de punta; en Valls Clusas, molt encertat en la seva *Eixida d'Olesa*, i en Josep Mestres, admirable en ses quatre aquarelles de *El Cigarral de la Santa* i *Jardins de Martí Codolà*.

En resum, una notable exposició completa, rodona i variada com poques se'n poden veure en un any.

Tantes mercès.

* * *

A les "Layetanas" en Labarta hi fa un bon paper com paisatgista panoràmic que hi lluca de lluny; ço que demostra amb *La plana* i *El Pla de les forques* que no s'acaben mai, la xiroia vista de *Centelles* i *El Rosell*, bonica simfonia de verds composta amb molta traça. En Ricard Duràn, que l'acompanya, exposa una *Cala* plena de llum, dues marines ben ajustadetes, un prat verd i unes muntanyes, que produeixen una bona impressió, car es veu que es tracta d'un pintor que persegueix el natural i l'encalça ben sovint, però, que no es veu en cor de batejar les seves obres.

* * *

Mestre Joan Llimona, aprofitant l'entrada de la Quaresma, exposa a "Cà'l Esteve" un *Via-Crucis* d'encàrrec, força personal, i pintat com ell sap fer-ho per tal d'induir-nos a fer penitència, segons penso.

Agraïm la bona intenció i ens fem càrrec del què haurà sofert el celebrat artista per a compondre i pintar aquells tristos episodis de la Vida de Crist, posant-hi una miqueta del lluc que porta a dintre demés de tota la seva traça.

Com és natural, es tracta de pintura seriosa, feta amb els cinc sentits.

C. ARBÓ

FUTBOL

CAMPIONAT D'ESPANYA

El "F. C. Barcelona" campió!

Expressem nostra admiració pels qui animats d'un fort esperit de victòria—resultat d'una fe i entusiasme admirables en la defensa dels gloriosos colors blaus-grana—han sapigut rematar amb bell triomf el partit final que els portava a conquerir una vegada més el Campionat de Catalunya...

Ha sigut, aquest, el triomf de la voluntat; que aquesta d'ara en endavant no manqui i el títol formosíssim de Campions de

Catalunya estarà guardat pels qui millor podien representar el futbol català en les lluites que ara comencen per a la possessió del de campions d'Espanya...

Els moments que precediren al partit entre valencians i catalans tingueren un aspecte altament simpàtic, perquè demostraven que el joc es desenrotllaria amistosament, noblement. La gentil ofrena de corbeilles per part d'uniques senyorettes—belles manifestacions de la terra valenciana, de la que s'ha dit—i elles ho comprovaren—que és la terra de les flors...—als capitans d'ambdós equips, els hurras llençats per aquests, l'ambient, tot... preparà favorablement al públic a presenciar un partit que s'allunyaria dels aspectes que ofereixen els de campionat, per esdevenir en lluita forta, però franca, disputada, però noble.

I així sigué durant els primers quaranta minuts de joc; però mancaven pocs per acabar la primera part quan succeí lo que mai devia passar.

En un avenç de la davantera valenciana, caigué En Peral, a qui en Planas disputava la pilota, i allunyat el perill i continuant aquell en terra, es regirà el capità de l'equip blau-grana i donà una patada al jugador valencià. Aquest acte, senzillament fastigós, indigne d'un jugador que com en Planas, a l'obligació que suposa la de tornar noblesa per noblesa, té la de recordar que és capità de l'equip (càrrec que en tot moment suposa l'ésser model de correcció i deportivisme) que en aquests moments és representant del futbol català, motivà que el públic sapigués donar mostres d'un esperit de justícia a l'exigir l'expulsió del camp de joc del jugador blau-grana.

Passat aquest dolorós incident, la lluita continuà amb els mateixos aspectes que abans. Però el Barcelona, que havia jugat meravellosament durant la primera part, en la que havia aconseguit cinc goals per zero en contra, que s'havia manifestat per la quantitat i qualitat del joc com el Barcelona dels millors dies, al veure's obligat a modificar llur ratlla (En Piera passà a la defensa) i perduda en part, a causa de l'incident Planas-Peral, la moral i el coratge i braó de que fins aquells moments havien sapigut donar proves, no fou durant la segona part, el gran equip que se'ns mostrà durant la primera.

I així l'equip valencià, malgrat el crescut nombre de goals en contra, donant proves d'una moral i entusiasme dignes de tots els elogis, sapigueren mostrar-se com el bon equip de que teníem referències; i donant proves de la valor individual i de conjunt de l'onze, aconseguiren tres goals per obra d'En Cubells, En Montes i En Reverter. Malgrat aquesta bona actuació valencianista—que no fou obstacle per a que el Barcelona augmentés fins a set el nombre de goals aconseguits—creiem, fonamentant nostra impressió en el joc dels catalans durant la primera part, que la superioritat del Barcelona sobre el València no ofereix dubtes; i cal remarcar que no ens atenim per a fer aquesta afirmació en el nombre dels goals aconseguits pels blaus-grana, dels que alguns foren deguts a la desgraciada actuació del porter valencià.

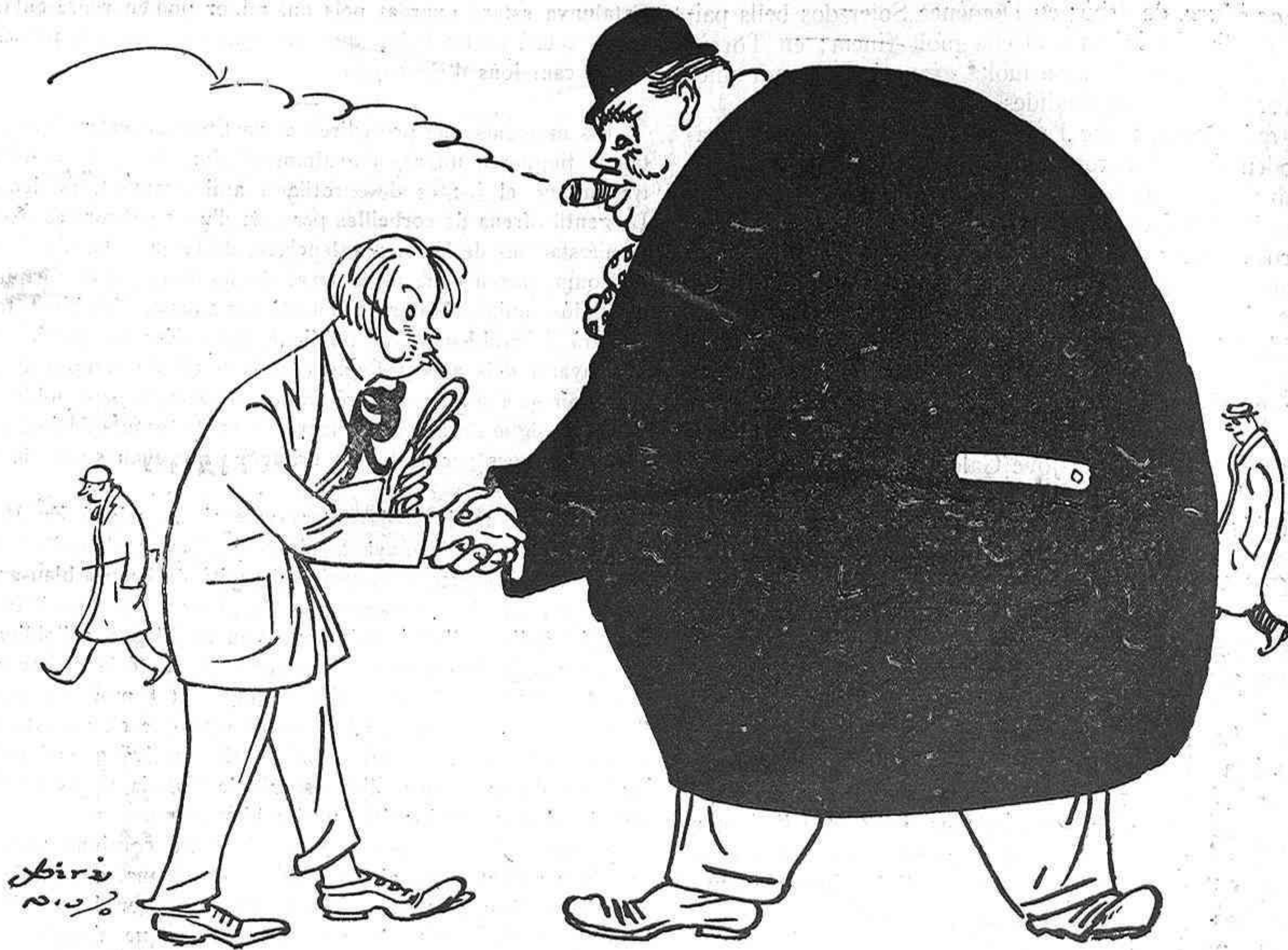
El senyor Stemborn féu un bon arbitratge, imparcial i enèrgic.

FERRÁN

A Itàlia, fent uns exercicis de tir, bombardejaren per equivocació la ciutat de Torres del Greco.

No ens estranya gens; quasi totes les malifetes del feixisme

BROMES DE LA VIDA

El gros, apart. - Quina llaua! Quin home més pesat!

són per equivocació. Es la força de la camisa negra. Quan se la treguin els feixistes, nosaltres potser ens la posarem.

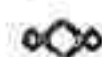

En un dels diaris del matí—el més simpàtic de tots—hi trobem aquest títol: “La telefonia sense fils i el darrer eclipsi de sol”.

Troblem que està molt ben acertat el títol i creiem que si es continua posant antenes, com se fa fins ara, el sol s’eclipsarà per sempre més damunt la nostra ciutat.

Un cop sigui el bon temps i s’obri de nou el “Turó Park”, el de la bomba podrà enfilarse més confiadament que mai. En cas de caure trobarà una veritable xarxa d’antenes que li faran de salva vides.

Han estat indultats els reus de Terrassa. Es una cosa que celebren.

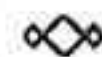
.....

.....

.....

.....

.....

Ha mort a París el celebrat pintor català Ramon Pichot. En Pichot era dels que amb en Canals, en Nonell i en Mir seguiren el moviment revolucionari impressionista de finals del segle passat, importat per en Rusiñol i en Casas. Era un dels més celebrats pintors de la nostra terra.

Descansi en pau.

Es indis de San Blas (Panamà), lluiten

.....

.....

La Cambra popular japonesa ha votat per majoria el sufragi universal. En canvi l’“A B C” fa dies que està bramant contra el sufragi universal i exposant teories que fa mil anys que ja eren velles.

Es comprèn: Com que aquesta colla de gent tot just són a l’a, b, c.

En Mussolini fa impossibles perquè hi hagi pau entre els ex-combatents. Però als ex-combatents els agrada tant la guerra que no fan cas dels desitjos de pau d’en Mussolini.

No sé perquè ens sembla que el cap dels feixistes en sortirà mal parat.

La senyora Barrientos diu que és molt politiquera, però que val més no parlar.

Nosaltres hi estem de comú acord. I si s’ha de parlar, s’ha de fer cantant, com fa la senyora Barrientos.

En aquest país que tothom és músic, tothom és artista—per això veiem tantes calamitats—la senyora Barrientos hi donaria uns cursos superiors de cant. Però creu que no tindria deixebles. Això sí: sentireu que tothom parla de música, que tothom hi entén i tothom en fa.

Llibreria Espanyola de Antoni López • • Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELEFONO A. 4115

ÚLTIMAS PUBLICACIONES

EL HOMBRE Y EL MISTERIO EN ASIA

Por F. OSSENDOWSKI

Traducción del Inglés de J. DUBON

Un tomo

Pesetas 5

JAK WILSON

EL SACRIFICIO DE BERTA

NOVELA

Un tomo 16.º

Pesetas 1'50

ENRIC CLARASÓ

ESCULTURES

PRÓLEG DE
SANTIAGO RUSIÑOL

90 reproduccions de les seves millors obres

PREU: 25 pessetes

Obras completas de SANTIAGO RUSIÑOL

TOMO I

LA ISLA DE LA CALMA

Versión castellana de R. MARQUINA

Un tomo

Pesetas 5

ALEJANDRO PÉREZ LUGÍN

La Casa de la Troya

ESTUDIANTINA

Pesetas 5

Barón de Holbach

DEL AMOR CONYUGAL

Los esposos en la vida
privada. Sus deberes.
Sus placeres legítimos

Un tomo

Ptas. 2

Barón de Holbach

DEL PLACER

DE LA FELICIDAD
Y DE LA MUERTE

Un tomo

Ptas. 2

Dr. Bearson

ETERNA LUNA DE MIEL

Secretos del lecho conyugal.
Cartilla higiénica para los
recién casados

Un tomo

Ptas. 2

Surtido completo de obras sobre RADIOTELEFONIA

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls otorguen rebaltes.

EL NOU RIC

—Mira si n'és de vanitós en Jaumet, des de què és ric,
que a l'ull per comptes de monocle hi porta un duru!